

PL 60: PŘÍPADOVÁ STUDIE 3 – VÝPOVĚDI OBĚTI

Ublížení na zdraví

Manželé Blažkovi se vyjádřili takto:

Útok je šokoval. Nedokázali si vysvětlit, proč k tomu došlo. To je úplně šílené.

Od té doby se bojí sedět venku před domem, takže teď ztrácí kontakt se svými sousedy, na které před tím jen tak mávli nebo si popovídali s někým, kdo šel okolo.

Nejraději by se odstěhovali, ale kam by asi tak šli v tomto věku?

Paní Blažkové se od útoku špatně spí a má strach, že se pachatel jedné noci vrátí.

Pan Blažek cítí vinu – možná ten útok vyprovokoval. Současně cítí stud, že nebyl dost silný, aby se pachateli ubránil. Najednou zjistil, jak už je slabý a poprvé se cítil „starý“. Paní Blažková říká, že od toho útoku čím dál tím víc zapomíná.

Dcera Blažkových se velmi rozčílila, když se o tom útoku dozvěděla – také cítila vinu, protože nedokázala své rodiče před útokem ochránit. Cítila se být pod tlakem a častěji navštěvovala své rodiče, což mělo za následek stres v jejím vlastním rodinném životě. Onemocněla.

Příběh Romana a Blažkových se ve skutečnosti odehrál v Austrálii (všichni měli samozřejmě jiná – australská – jména). Roman se zapojil do tamějšího programu vypořádání pachatele a oběti. Příběh pak pokračoval takto:

Roman v jednom rozhovoru s probační úřednicí poznamenal, že všechno podělal – nejen sobě, ale i celé rodině. Vždy to u nich bylo přátelské a poklidné, ale od jeho útoku na Blažkovy bylo všechno jinak: Většina sousedů s ním ani s jeho rodinou nemluvila, ani je nepozdravili. Jeho mladšího bratra ve škole šikanovali a matka se tak styděla, že chodila nakupovat do vzdáleného obchodu.

Stále si ještě nedokázal vysvětlit, co se stalo večer v ten den jeho narozenin. Dobře, něco popil, ale rozhodně nebyl namol... Byl na cestě domů a šel okolo Blažkových... Byl teplý letní večer, Blažkovi seděli (jako vždy) před domem... nohou vrazil do popelnice (oni tvrdili, že do ní „kopl“) a pan Blažek se na něj rozkřičel...

Další věc, na kterou si vzpomíná, bylo to, že ho popadl okolo krku a jiný soused ho odtrhl.

Protože to byl jeho první trestný čin, byl odsouzený k podmíněnému trestu a k obecně prospěšným pracím. Dostal zákaz se přibližovat k Blažkovým, jinak mu bude přeměněn trest na nepodmíněný.

Roman by se Blažkovým rád omluvil i tomu druhému sousedovi, ale nevěděl, jak by reagovali a samozřejmě nechtěl riskovat, že půjde do vězení. Držel se od nich daleko, např. se jim vyhýbal tak, že šel přes pole, aby se pak dostal na druhou stranu ulice. Zeptal se své probační úřednice, jestli by mohl udělat něco pro zklidnění situace a ona mu zařídila kontakt s vedoucími programu *Vypořádání pachatele a oběti*.

Když Blažkovy vyhledal zprostředkovatel z programu, řekli mu, že je útok šokoval. Stále si ještě nedokážou vysvětlit, proč se to stalo. „Přišlo to jak blesk z čistého nebe, jsme z toho úplně v šoku,“ řekl pan Blažek. Od té doby se báli sedět venku před domem, takže ztráceli kontakt se sousedy.

Nechápali, proč jim nikdo nepřišel vysvětlit, co se stalo a co bude dál. „Přemýšleli jsme, že se odstěhujeme, ale kam bychom v našem věku šli?“